

KLASIČNA SLIKARSKA RAZSTAVA

Matej Stupica je svojo razstavo v Studiu 8 - galeriji Tukadmunga naslovil "Klasična slikarska razstava". Zdi se, da je naslov zavzel formo manifestativne izjave, ki pa nas že na začetku sili k razmisleku, kaj danes sploh je klasično slikarstvo in obratno, kaj je neklasično slikarstvo. Slikarstvo, ki je (morda poleg risbe) Stupičin primarni ustvarjalni poligon, je seveda zelo staro komunikacijsko sredstvo, hkrati pa je to danes več kot aktualna umetniška govorica. S to aktualnostjo in progresivnim značajem sodobnega slikarstva je Stupičin naslov v paradoksalnem nasprotju. Kajti njegova dela, ki so morda arhaična, in vsekakor sveža, nikakor niso klasična. Ta paradoks med podobami in njihovimi označbami preko naslova še največ govori o statusu podobe danes (preko tega pa tudi o statusu slike danes), o razmerju med analogno, arhaično, materialno podobo in digitalno, nematerialno podobo, ki je kopija brez originala, govori o razmerju med arbitrarno, grobo, nesofisticirano podobo in natančno, usmerjeno mislijo ali o razmerju med natančno, usmerjeno in sofisticirano podobo in grobo, nenatančno mislijo. Morda naslov govori tudi o statusu slike v družbi, o življenju slike, o njenih številnih navidezni smrtih tekom njene zgodovine in o njenih ponovnih rojstvih. Prav tako o vseh drugih in vzporednih strategijah podobotvorja, ki sliko spremljajo vsaj od izuma fotografije dalje, pa vse do danes, ko je podoba pretežno digitalna, vsekakor medirana, posredovana. Torej ni naključje, da je eno od najnovejših Stupičinih del serija risb, ki so prenešene v skorajda izumirajoči, pa še vseeno živ medij dia-pozitiva (podobnost z sliko?) in v tej obliki projecirane na fasade hiš, oziroma na mesto. O tem (poleg ostalega) govorijo tudi Stupičine slike in druga dela, ki vsekakor učinkujejo arhaično in so hkrati polna življenja, znotraj slik se kreirajo forme, ki imajo širok razpon znakovnosti, od povsem likovnih prvin pa do stiliziranih form iz narave, ter industrijskih in urbanih form. Slike Stupica pogosto dopolnjuje z kiparskimi elementi in na ta način gradi prostore, katerih aktivni del je vedno tudi gledalec. Gledalec se tako znajde v "slikovnem" prostoru, ki je vsaj dvojen: na eni strani materialen, konkreten, fizičen, kar Stupica pogosto poudari z postopki, kot je polivanje različnih snovi po površini slike, nanašanje različnih industrijskih materialov na sliko; po drugi strani pa je to prostor imaginarne svobode, prostor kreacije, prostor veselja do ustvarjanja, o čemer govori bogastvo oblik, kompleksnost risbe, ki je del skoraj vsake od slik. Ta dva prostora se seveda prepletata in v tem prepletu je presežek Stupičinega slikarstva.

Žiga Kariž